

1990. október 4. - **Valamikor réges-régen, az FMH-ban egy HBB-koncerten, Hobo megállította a zenekart: „Legyen vége a fasizmusnak a nézőtéren!” - dörögte a mikrofonba.**

Az érintettek megértették: a túlbuzgó rendezők abbahagyták az önfeledten ugráncoló rajongók molesztálását, provokatív rendreutasítását. A nyáron egy újabb legendát láthattunk előben Budapesten, Alice Coopert. Mint nyilatkozta, horrorjának semmi köze a bűnhöz, ő mindig pozitív erő volt. Az MTK-stadionban nyújtott látvány természetesen sokkolta a nézők egy részét. A színpadon látott agresszió, az eljátszott gyilkosság, erőszak, „vér”, lehet, hogy egyeseknek sok(k) volt. Még a rendezőknek is... A közönség első soraiban pattanásig feszült a hangulat, sokan üvöltve énekelték a nótákat, mások sírtak, némelyeket a rendezők rángattak „levegőre”, másokat ki kellett kisélni, mert megpróbáltak bejutni a karantén mögé. Olyan is akadt, aki fölkapaszkodott a rácsra, és ott akart jobb pozíciót elfoglalni. Ezt már végképp megelégtették a rendezők, és igyekeztek „csúcspozíciójának” elhagyására biztatni. A legény azonban kitartott, sőt ellenszegült. Egyesek szerint vissza is ütött. Végül azonban lekászálódott a kerítésről. Ekkor azonban az ELTE Club Security feliratos, fekete melegítőbe bújt rendezők átugrottak a karanténra, és kiráncigálták a „bűnöst”. Rángatták és ütötték. Ütötték és rugdosták. Rúgták és vonszolták a földön. Mint akit a ló farka után kötöttek. A horror testet öltött a nézőtér: lincselés folyt. Öten-hatan egy ellen, a jelenet maga volt a hétköznapi fasizmus. Az áldozatot kidobták a stadionból, s mint akik jól végezték dolgukat, büszkeségtől dagadó mellkassal, hatalmuk tudatában futottak vissza elhagyott őrhelyükre az ELTE Club Securitysei. (Tudják vajon az ELTE illetékesei, hogy intézményük neve ilyen akciókat is fémjelez? Valószínűleg nem...) A nagy rockkoncerteken szolgálatot teljesítő rendezőket nem irigylem. Tízen-húszan állnak szemben a több tízezres tömeggel. Ezt a helyzetet ők úgy élik meg, mintha ellenséggel állnának szemben. S ez a félreértelmezés szorongatott helyzetükben csak fokozza szorongásukat. Emiatt agresszívvé válnak, mint akit sarokba szorítottak...

A nagy sztárok személyi sértetlensége fontos, a szigorú biztonsági előírások betartása érthető és kötelező. De az megengedhetetlen, hogy hatáskörüket túllépve önbíráskodásba kezdjenek a rendfenntartók. Alice valószínűleg nem látta a történeteket, mert bizonyára közbeszólt volna - mint megtette ezt már jó néhány sztár -, hogy: „Ne bánts a fiút!” (Pokolgép). Végre legyen vége a rockkoncerteken a fasizmusnak! **Zétényi Zoltán**